

FŐLDAL ARS POETICA ELÉRHETŐSÉG LINKEK KIK VAGYUNK? KEDVENCEKHEZ! KEZDŐLDALNAK!

Rovatok

Címlap

Ma történt

- Aktualitás
- Saulizmus
- Neosaulizmus
- Mohamedizmus
- Soá-mánia
- Reáltörténelem
- Para-PC
- Nonkonform naptár
- Ad horrendum
- Bibliotéka
- Galéria és Humor
- Varia
- Alain de Benoist
- Guillaume Faye
- Határ Gyöző
- Videóár

Keresés

Keresés

Hírlevél

Iratkozzon fel hírlevelünkre!

Email cím: *

- Feliratkozás
- Leiratkozás

Beküldés

Belépés

Felhasználói név: *

Jelszó: *

Belépés

- **Felhasználó létrehozása**
- **Elfelejtett jelszó**

Navigáció

- **Friss tartalom**
- ▶ **Hírolvasó**

Prof. Robert Faurisson: A pápa "imája" a zsidókért, avagy egy hamisítvány utóélete

antidogma.hu, cs, 1993/03/25 - 15:10 [Neosaulizmus](#)

Egy orbitális hazugság (zsidók általi) kitalálásának és (gojok általi) "beszopásának" egyszerűségében perverz mechanizmusa bontakozik ki a történelmi revizionizmus doyenjének alábbi kis bravúrdarabjából. Az egész annyira jellemző: egyrészt a „hazugság nagymestereinek” (Schopenhauer)a módszereire, másrészt goj célközönségük végtelen szervilizmusára és szálnalmas naivitására. (G.I.)

„Ma már tudatában vagyunk annak, hogy sok-sok évszázados elvakultság homályosította el tekintetünket, s ezért nem tudtuk meglátni Kiválasztott Néped szépségét, sem felismerni orcáikon kiváltságos testvéreink vonásait. Rá kell döbennünk, hogy Káin bélyege van homlokunkra vésvé. Az évszázadok folyamán Ábel testvérünk az általa ontott vérben fetrengett vagy könnyeket hullatott, amelyeket mi okoztunk azzal, hogy megfedkedtünk Szeretetéről. Bocsásd meg nekünk az átkot, amelyet vétesen a zsidók nevéhez fűztünk! Bocsásd meg nekünk, hogy másodszer is megfeszítettünk Téged az ő húskban. Mert nem tudtuk, hogy mit teszünk...”

Ez az „ima”, amelyet az 1963. június 3-án elhunyt XXIII. János pápának tulajdonítanak, 1964 januárjában jelent meg a Commentary nevű amerikai zsidó folyóirat „A Vatikán és a zsidók” című „jelentésében” F. E. Cartus szignóval, amely az ökmunikus zsinat történéseit közvetlen közelről követő római katolikus megfigyelő álneve, legalábbis a lap szerint.

Már maga a szöveg tartalma is sejteti, hogy egy pápa, még ha annyira zsidópárti is, mint Angelo Roncalli volt, aligha fejezheti ki magát ekképpen a katolikusokról. Ez az „ima” ugyanis azt mondja, hogy a zsidók szépek, hogy ők Isten kiválasztott népe, és hogy arcukon viselik kedvenc testvéreink vonásait. Évszázadokon keresztül a zsidók vért és könnyet hullattak. Mi, katolikusok vakok voltunk milderre. Arcunkon Káin bélyegét hordozzuk, hiszen felelősek vagyunk a zsidók által hullatott vérért és könnyért. Megfedkedtünk Isten szeretetéről. Hazudtunk, amikor azt állítottuk, hogy Isten megátkozta a zsidókat. Mi voltunk azok, és nem a zsidók, akik megfeszítettük Jézust.

A szöveg enyhén szólva is túlzó, túl sok gyűlölet árad belőle egyesek iránt, és túl sok szeretet mások felé.

Ha kronológiailag követjük az „ima” sorsát (csak) a francia sajtóban 1966-tól napjainkig, észrevehetjük, hogy bár rögtön megjelenésekor lelepleződött a hamisítás ténye, később egyesek ismételt közbelépésére a zsidók ügyének ilyen mértékben kedvező szöveg érdekében, előbb csak elhallgatták az igazságot, majd kezdték elhiteni, hogy egy hiteles dokumentumról van szó.

A Le Monde például éveken keresztül óvta olvasóit a hamisítványtól, amelyet övátosságból persze csak „apokrifnek” titulált, majd fokozatosan lemondott minden figyelmeztetésről a szöveg valódiságát illetően és ázáltal mintegy hallgatólagosan elismerte annak eredetiségét.

1966: „XXIII. János pápa 'imája' a zsidókért” cím alatt a Documentation catholique (Katolikus Dokumentáció) átveszi a fribourg-i (Svájc) La Liberté 1966. szeptember 9-i cikkét. A szöveg így kezdődik: „A vatikáni körök szeptember 7-én megerősítették annak az imának a létezését és hitelességét, amelyet XXIII. János írt alig néhány nappal a halála előtt, s amelyben a pápa bocsánatot kér Istentől mindazokért a szenvedésekért, amelyeket a katolikus egyház okozott a zsidóknak. Az ima létezéséről, amelyet alkotója szándéka szerint el kellett volna mondani valamennyi templomban, nemrég szólt be egy chicagói konferencián John S. Quinn püspök, a zsinat egyik szakértője”.

Ezután az „ima” szövege következett. Semmiféle pontosítás nem olvasható viszont azokkal a „vatikáni körökkel” kapcsolatban, amelyek állítólag megerősítették volna a dokumentum hitelességét. Ugyancsak nem jelölték meg azt a forrást sem, ahonnan az „ima” valamennyi templomban történő kihirdetésére vonatkozó pápai óhaj származott. Egy hónappal később a Katolikus Dokumentáció cáfalatot közölt „XXIII. János imája a zsidókért hamisítvány” címmel. Íme a cáfolat szövege: „Az Államtitkárság október 26-án a következő nyilatkozatot adta ki XXIII. János állítólagos imája tárgyában, amelyet sajtóinformációra hivatkozva október 2-i számunkban jelentettünk meg, s amelyhez külön kommentárt nem fűztünk: A Katolikus Dokumentáció 1966. október 2-i száma a fribourg-i La Liberté szeptember 9-i kiadása nyomán közli XXIII. János zsidókért írt imáját, hozzátéve, hogy vatikáni körök megerősítették annak eredetiségét. Valójában hamisítványról van szó. A fribourg-i újság a szöveget a holland De Tijd 1965. március 18-i számából vette át, amely viszont a Chicagóban megjelenő American Commentary (az Amerikai Zsidó Bizottság orgánuma) 1965. januári számára hivatkozik... A Vatikán egyetlen szerve sem erősítheti meg ezen irat hitelességét, amely sem az

Február 13.

1278. február 13. III. Miklós pápa parancsára elevenen megégetnek 160 eretneket a veronai amfiteátrumban. Az áldozatok azok közül az albigensek (katharok) közül kerültek ki, akik Provence-ból menekültek olasz földre az ellenük folytatott két véres kereszties hadjárat után.

1547. február 13. A szicíliai luteránusok elleni nagy autodafé keretében Palermóban élve befalazásra ítélnék egy eretneket. Akkoriban III. Pál személyében egy hitetlen pápa foglalta el Krisztus földi helytartójának trónusát.

1590. február 13. III. Gyula pápa inkvizíciójának parancsára Rómában felakasztják az eretnekségben bűnös Lorenzo dell'Aglio da Soncino frátert.

1928. február 13. A magyar egyetemista ifjúság tüntetést rendez az 1920-as numerus clausus törvény enyhítése ellen (a felsőház azonban március elsején mégis elfogadja az 1928:XIV. törvénycikkeket, amely eltörli az egyetemi felvételleknél a „népfajok és nemzetiségek” szerinti korlátozást), és október 15-25. között megismétli a tiltakozó akciót.

1945. február 13. Az angolszász légierő porig bombázza Drezda városát, legalább 250 ezer polgári személy halálát okozva. „Drezda: ilyen hely nem létezik többé”, dicsekedett a terrortámadást követően Arthur „Bomber” Harris, a brit légierő főparancsnoka. Katonailag Drezda elpusztításának semmi értelme nem volt, csupán az angolszások hatalmi demonstrációját szolgálta. Az angol propaganda igyekezett a Coventry elleni 1940. november 14-i német támadásra adott válaszként beállítani Drezda lerombolását. Az angol város bombázásakor azonban mindössze 554-en vesztették életüket, ráadásul a RAF már jóval ezt megelőzően is támadott német polgári célpontokat, például alig két nappal azután, hogy a britek hadat üzentek Németországnak, 1939. szeptember 5-én lebombázták Wilhelmshaven és Cuxhaven sűrűn lakott, belső városrészeit. „Drezda lerombolása az emberiség elleni büntettek egyike volt, amelynek okozói Nürnbergben vád alá kellett volna helyezni, ha az a bíróság nem a szövetségesek bosszújának pusztá eszköze lett volna”, írta utóbb Richard Crossmann brit munkáspárti politikus. A Drezda elleni „bomba-holokauszt” a legrovidebb idő alatt elkövetett, legkegyetlenebb és legtöbb áldozatot követelő tömeggyilkosság az emberiség történelmében.

1974. február 13. A Szovjetunió Legfelső Tanácsának elnöksége „a szovjet állampolgársággal összeegyeztethetetlen és a Szovjetunió kárt okozó, rendszeresen elkövetett cselekményekért” állampolgárságától megfosztja és az országból kizsoppoltatja Alekszandr Solzsenyicin Nobel-díjas író. (Vö. 1922. augusztus

CNN
N.Y.Times

▶ Traduzione di testo con un solo clic

▶ 1,400 dizionari gratuiti per utenti Babylon

▶ Controllo ortografico per e mail e messaggi immediati

Prova gratuitamente

Download gratis

Apostoli Penitenciáriumban, sem XXIII. János pápa kinyomatott vagy kiadatlan írásában nem léteznek... A szöveg figyelmes vizsgálata egyébként elárulja, hogy az mind stílusában, mind szóhasználatában idegen a megboldogult egyházfőtől."

Nem sokkal korábban a Le Monde-ban megjelent egy cikk „A XXIII. Jánosnak tulajdonított ima a zsidókért apokrif” címmel. Az írás az újság római tudósítójától származott, aki miután megismételte a címben leírtakat, így folytatja: „Ez a kategorikus állítás vatikáni kompetens körökből származik.” A cikk további része elárulja, hogy a tudósító és a Katolikus Dokumentáció publicistája ugyanabból a római forrásból merít.

Am a Le Monde három helyen is nuánsznyiának tűnő „korrekciót” hajt végre. Egy világos és egyértelmű cím helyett az előbbi pontatlan és némileg zavarba ejtő címet alkalmazza. Az „apokrif” egy meglehetősen ritka és nem elég közérthető szó, arra vonatkozik, ha valaminek az eredetisége kétes. A Le Monde ahelyett, hogy elárulta volna, hogy a szöveg a Commentary-ból, az Amerikai Zsidó Bizottság orgánumból származik, „szégyenlősen” csak annyit közöl, hogy ezt az imát az Egyesült Államokban publikálták. Végül pedig, hogy még inkább csökkentse a vatikáni kompetens forrásból származó állítás értékét, a lap szükségesnek tartja, hogy a következő kommentárt biggyessze a cikk végére: „Ez a cáfolat csak ezt a szöveget érinti. Semmiképpen sem kelthet kétségeket János pápa magatartását illetően, aki, mint tudjuk, kifejezte abbéli kívánságát, hogy a zsinat dokumentumai közé vegyenek fel egy, a zsidókról szóló nyilatkozatot is, amelynek Bea kardinális volt a fő szerzője”.

1967: Hat hónappal a Le Monde előbbi figyelmeztetése után a lap kiküldött újságírója a lyoni Zsidó-Keresztény Barátsági Kongresszusról szóló tudósításában mégis arról ír, hogy XXIII. János úgymond bevallotta: „Káin bélyege van homlokunkra sűtve, századok elvakultsága zárta be szemünket, bocsásd meg nekünk Urunk, hogy másodsor is megfeszítettünk a zsidók húsában, mert nem tudtuk, hogy mit teszünk”. Néhány nappal később a Le Monde helyesbít, az alatt az egyszerű cím alatt, hogy „XXIII. János és a zsidók”. Megtudhatjuk, hogy a cikkirő által idézett ima részlete M. P. E. Lapide Róma és a zsidók című könyvéből származik, amely nemrég jelent meg a párizsi x kiadónál. Miután ingyen reklámot csinált a műnek, amely a hamisítványt tartalmazza, még hozzáteszi, hogy a vatikáni illetékes „megkésve (sic!) cáfolta meg az ima eredetiségét”. 1974. december 31-én a Le Monde Paul Samuel aláírással olvasói levelet tett közzé „Az UNESCO, Vatikán és Izrael” cím alatt. Ebben a levélíró tiltakozik az ellen, hogy a Vatikán az UNESCO-nak ítélte oda a XXIII. János díjat. Samuel úr úgy vélte, hogy az UNESCO Izrael kizárásával az olaj-totalitarizmus diktatúrájának engedelmesskedett, majd kritikával illette a vatikáni döntést, és azzal érvelt, hogy a XX. század legnagyobb pápája nem cselekedett volna így. Ezután pedig idézte az ominózus „imát”.

A Le Monde hajlandó volt közzétenni ezt a levelet, noha az hamisítványt tartalmazott, amelynek ebbéli mivoltára egyébként már nem tartotta szükségesnek figyelmeztetni olvasóit. A sors iróniája, hogy az „ima” felfedezése feletti örömet kifejező és addigi elhallgatását nehezményező zsidó olvasói levelekre a Le Monde-nak azután mégis csak reagálnia kellett.

A cáfolat azonban olyan formát öltött, hogy az olvasó azt hihette, az „apokrif” szöveget ugyanolyan jó(vagy rossz)hiszeműen terjeszthette a Commentary (a lap zsidó jellegének ismételt elhallgatásával), mint a különböző európai orgánukok, beleértve a Katolikus Dokumentációt is.

1983: Alexandre Szombati, a Le Monde január 30-i számában „Nyomozás Theodor Erich von Fürtenbach meggyilkolása ügyében, aki magát nácinak vallotta” című irományából idézünk: „A háború után az egyház megtagadta eltévlyedéseit, és egy pápa maga is elismerte Káin bélyegét homlokunkon”. Ezeket a szavakat a gyilkosság egyik tanújának tulajdonítja, a gyilkosságnak, amely melleleg egyetlen nap börtönt jelentett elkövetőjének, hiszen kegyes cselekedetet hajtott végre.

1989: Ez év szeptemberében a francia 5-ös tévécsatorna egyik, az auschwitz karmelita kolostor ügyéről szóló műsorában Jean Kahn, a Franciaországi Zsidó Közösségek Tanácsának elnöke vita(?)partnerének, egy katolikus papnak címezve felolvasta XXIII. János „imáját”. A nagytisztelendő atya óvakodott attól, hogy nyilvánosságra hozza, miszerint hamisítványról van szó.

A következő hónapban a zsidó újév alkalmából ugyanez a személy interjút adott a Le Monde-nak, amelyben kijelentette: „Decourtray bíboros elhatározta azt is, hogy eljuttatja valamennyi templomba XXIII. János utolsó imáját, amelyben kifejezte sajnálatát az egyház részéről a zsidó népet ért évszázados sérelmek miatt”.

A helyreigazítás ez alkalommal is elmaradt. Nem tudom, vajon a kardinálisnak valóban szándékában állt-e a templomokban felolvasatni a hamisítványt, vagy csak Kahn úr találta ki mindezt. Lehet, hogy Lyon érsekének valóban ez volt a szándéka és meg is valósította...

Ami a Le Monde-ot illeti, csak a szokásos módszerét alkalmazta.

(Ford.: Hep Titusz) Hunnia, 1993. III. 25.

» A hozzászóláshoz [regisztráció](#) és [belépés](#) szükséges

16.) [Hozzászólás](#) [Vissza](#)